

той, като ни срѣщнахъ, но азъ щомъ излѣзохъ отъ огня, сложихъ Лодоискъ и паднахъ до неѣ безсвѣсенъ.

Около единъ часъ нѣщо съмъ стоялъ въ таквозь едно несвѣсно състояніе, всички бѣхъ ся уплашили за животътъ ми. Болеславъ мя оплакваше; но азъ ся окопыхъ и дойдохъ на себе си като чухъ гласътъ на Лодоискъ, която бѣше ся свъзела по-напрѣдъ и рыдаеше за мене, като мя наричаше избавитель неинъ.

Всичко въ твърдѣлтъ бѣше ся измѣнило и зело бѣ другъ единъ видъ; стѣпътъ бѣше съборень, Татаритъ запрѣдварили распространеніето на огня, като сринали единъ часть отъ зданіята за да спазятъ другото. Послѣ, тѣ ни прѣнесохъ въ единъ широка стаѣхъ, дѣто бѣше Чичиканъ съ нѣкои отъ войскаритъ си. Другитъ заняты въ обирание, носяхъ на главатаря си злато, сребро, драгоценности, разны сѣждове и всякаквы скѣпны работы отъ покѣщенихъ, които бѣхъ отървали отъ огънтъ. Тамо близу съдеше и Дурлинскый вързанъ, та пѣщкаше и охтеше като гледаше натрупвано на единъ купъ всичкото си богатство, което му земахъ. Побѣсняваніето отъ ядъ, страхъ, отчаяніе и всичко що кѣса сѣрдцето на единъ наказанъ злодѣецъ, ся очертаваше въ заблудѣльтъ му очи; тропаше като бѣсенъ съ крака, удряше ся съ бушници (юмуцы) въ гърдытъ, въ главятъ, скубяше космытъ си и изрыгваше ужасны проклинанія, като обвиняваше небето за праведното му ищеніе.